

תפילה נדירה ומסוגלת
בשבת האחרונה
של השנה.

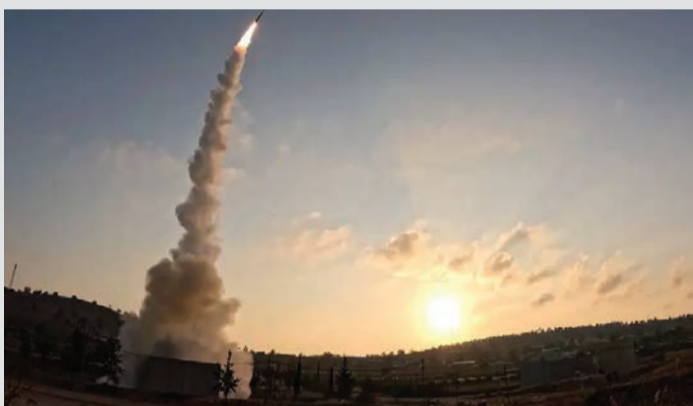
עמ' 13

שובה אלו

בס"ד | גיליון מיוחד לסיקור מהפכת התשובה והתעוררות הרוחנית בערי הפריפריה | אלול תשפ"ה

מהפכת התשובה סוחפת את הארץ:

בצל אירועי המלחמה: אלפי משפחות החלו לשמור שבת

רבים החלו לשאול שאלות של משמעות. ירי טילים במבצע 'עם כלביא'.

המלחמה בדרום והניסים הגלויים מול איראן חוללו התעוררות רוחנית עצומה בקרב עם ישראל ■ מחקר עדכני מגלה כי 37% מהצעירים בגילאי 18-35 דיווחו על התחזקות באמונתם מאז פרוץ המלחמה ■ במקביל, נרשמת הצפה של פניות ממשפחות בפריפריה המבקשות לשלוח את ילדיהן לחינוך תורני - ומהפכת השבת ניכרת בבתים רבים שכבר החלו לשמור שבת כהלכתה בעקבות החינוך שהביאו הילדים הביתה ■ גדולי ישראל קוראים בתחינה: אל תעצרו את המהפכה ■ עמ' 2

"הילד שלנו חזר!"

רגע לפני שההורים כמעט נואשו מהידרדרות החינוכית של בנם היקר התחולל השינוי המפתיע

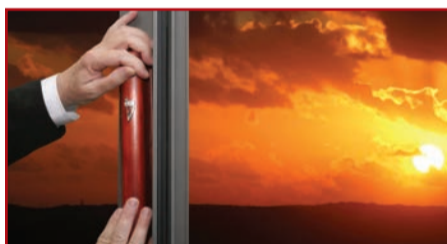
עמ' 6

מעט מן האור

סיפורו הנוגע ללב של עידו בן ה-11 ממושב בגליל העליון שהצליח להכניס את אור השבת לביתו

עמ' 14

גל התעוררות עצום

"הילדים שלי שואלים אותי מה זו מזוזה, ואני מרגיש נבוך", אומר אבא לילדים בחינוך ממלכתי

עמ' 9

זעקה של אבא

סיפורו המרגש של האב, עולה מרוסיה שהתחנן בפני גדולי הדור: "הצילו את הילדים שלי"

עמ' 6

בבית שכל דותן ישמרו שבת!

שבת הקדושה מעכשיו לעוד אלפי ילדים ומשפחות

להכניס את אור השבת לכל בית יהודי!

ילד קטן מהמושב חילוני בדרום שמגיע אל בית ספר תורני – חוזר הביתה עם אור התורה והמצוות ■ בתוך שבועות ספורים בלבד, קדושת השבת חודרת אל לב בני המשפחה, ממיסה לבבות ומחוללת מהפך רוחני אדיר ■ כך, משפחות שלמות בפריפריה מגלות מחדש את טעמה של שבת, וכל זאת בזכות ילד אחד שזכה להגיע אל חינוך תורני אמיתי ■ מי שמאמץ ילד בקרן ההסעות – זוכה לא רק להציל עולם ומלואו, אלא גם לראות ישועה ונחת יהודי מכל ילדיו. ■

וביקש מאבא לברך על החלה, הרגיש את ליבו קופץ. האב היסס, גיחך במבוכה, אבל בסוף בירך. זו הייתה פריצה ראשונה בחומה.

שבת אחרי שבת, בצעדים קטנים, הצליח הילד להביא את אוירת הקודש אל תוך ביתו. מעט מן האור – דחה הרבה מן החושך. נרות השבת כבר היו במרכז השולחן, החלות הפכו לגדולות ומכוסות במפה.

וכעת – הוא עומד לציודו של אביו, שגופו רועד מהתרגשות, עושה קידוש בקול רועד אך מלא חיים. אמא מצטרפת בלחישה לזמירות, ואחיו הקטן מניח יד קטנה על השולחן ושואל בלחש: "נהוראי, ככה זה אצל כולם?"

נהוראי לא ענה. דמעה חמה זלגה מעינו.

סיפור מרגש זה אינו מקרה בודד – הוא מחזה שהולך ונפוץ בבתים רבים ברחבי הארץ.

המפכה הרוחנית האדירה שמתחוללת בימים אלה לא מגיעה מהרצאות גדולות או מנאומים נלהבים. היא פורצת בשקט, כמעין חבוי מתחת לפני השטח, דרך הפיות התמימים והטהורים של הילדים. הם באים מבתים רחוקים מתורה ומצוות, עולים בכל בוקר על ההסעה של קרן ההסעות, ונכנסים בשערי בתי הספר התורניים. שם הם לומדים את האור

שחפו אותו, והזמירות ששרו בכיתה נשארו מהדהדות בלילותיו.

אבל בבית – מציאות אחרת. אמא ואבא מותשים מעבודה, שולחן שישי ריק, מוזיקה בוקעת מהסלון, ואווירת חולין כואבת שגירדה את לבו. הוא ידע שהמשפחה החילונית שלו לא תמהר להשתנות בגללו. לא קל להפוך חיים שלמים בגלל ילד אחד. ובכל זאת, נהוראי החליט לנסות.

בהתחלה היה זה רק גר קטן שהדליק בפנינת המטבח. אחר כך, בקבוק מיץ ענבים פשוט במקום יין, וסידור קטן בידיו. כשהעו

אחר. כשהציע לו חבר קרוב להצטרף אליו ללימוד בבית ספר תורני – נדלק בו ניצוץ. הלב של נהוראי החל לפעום בתקווה חדשה, לאחר מסכת שכנועים לא קטנה – הוא הצליח וקיבל את הסכמת ההורים, לעבור לבית הספר התורני.

האווירה בכיתה לא דמתה לשום דבר שהכיר. ילדים עם סידורים קטנים, שירים שירים, והמורה שמקבל אותם בחיוך. שם, בין דפי החומש והמשניות, פגש נהוראי את אור היהדות. שבת הפכה לנושא שמילא את יומו, הסיפורים על ברכות ועל מצוות

אווירת הבלבול והחרדה הביאה רבים לחפש עוגן רוחני. פגיעת טילים במהלך המלחמה

"יום השישי..."

יכולו השמים והארץ..."

הקול נשמע סדוק, מעט מגומגם, המילים נאמרו בשיבוש קל, אבל את ההתרגשות ששררה בחדר אי אפשר היה להסתיר.

הוא עמד שם, חבוש בכיפה לבנה, אוחז ביד רועדת את גביע היין המלא, ועוקב אחר מילות הברכה שבסידור. לציודו עמד בנו נהוראי, מביט בעיניים נוצצות על אביו, וליבו הלם בחווקה, כאילו מתקשה להכיל את המעמד.

על השולחן נפרשה מפה לבנה מבהיקה, ועליה נרות שבת מרצדים, מפיצים אור חמים. נהוראי הביט סביבו ולא האמין. זו הפעם הראשונה שאבא עושה קידוש בליל שבת. זו הפעם הראשונה שהשבת הקדושה נוכחת כך בביתם.

"ושבת קדשך באהבה וברצון הנחלתנו..." המשיך האב ברטט, והמילים הדהדו בחלל הבית במשמעות חדשה, שהביאה את נהוראי לסף דמעות. כן. הוא הצליח. מה שהיה נראה כחלום רחוק – הפך למציאות.

והכול התחיל ברגע אחד. לפני חודש בלבד, כשפתח את שנת הלימודים, עוד היה נהוראי רק ילד פשוט במושב חילוני בדרום. החברים שלו שיחקו במגרש, אבל ליבו היה במקום

בגילאי 18-35 דיווחו כי אמונתם בקב"ה התחזקה מאז תחילת המלחמה, לעומת 18% בלבד בקרב בני 56 ומעלה. עוד עלה מהמחקר כי דווקא הצעירים – אלו שבעבר נחשבו מרוחקים יותר – הם החשים כיום התקרבות רבה יותר למסורת הדתית ולזהות היהודית.

“המלחמה הפכה את הישראלים לדתיים יותר,” סיכם פרופ' אפרת. לדבריו, לא מדובר בתופעה חולפת אלא בגל גואה של התחזקות, ההולך ומתעצם ככל שהמלחמה נמשכת. המגמה, שהחלה כבר קודם לכן, קיבלה כעת תאוצה דרמטית – כאשר המציאות הטראומטית של חוסר הביטחון האנושי מצד אחד, מול שרשרת ניסים גלויה מן הצד השני, הניעה רבים לשוב אל שורשיהם.

יהודי רחוק. עוד בית שמואר עתה באור השבת, באור התורה, באור של דורות.

האירועים המטלטלים של השנים האחרונות, טבח שמחת תורה, הפירוד בעם, וכמובן המלחמה באיראן והחרדה הגדולה, חשפו את ההתעוררות הרוחנית העמוקה בציבור, שרבים ניסו להתעלם ממנה. מה שהיה פעם נחשב לתופעות בשוליים הפך למרכז. משפחות שבמשך שנים חיו ללא חיבור לזהות היהודית, מצאו את עצמן לפתע מתפללות, מדליקות נרות, שואלות שאלות של חיים ומשמעות. מחקר עדכני שפרסם פרופ' אסיף אפרת מאוניברסיטת רייכמן מעלה נתונים חד-משמעיים: **37% מהצעירים**

לתלמוד תורה – והבית כולו משנה את פניו. משפחות שבחיים לא חלמו לשמור שבת, רוכשות פתאום פלטת שבת, לומדות הלכות, וממירות את כל סדר היום המשפחתי – רק כדי לראות את הילד מאושר.

אבל אז מתרחש הנס האמיתי: כשהן טועמות את טעמה של שבת, הן מבינות – זה לא למען הילד בלבד, זה למען עצמם. הבית כולו משתנה, הלב מתמלא באור חדש, והחיים כולם מתברכים.

וכאן מתגלה סוד גדול: כוחו של ילד אחד קטן – להצית מהפכה רוחנית שלמה. המשפחה מבני-ברק או מירושלים ש"אימצה" אותו – זו שתרמה את ההסעה שאפשרה לו להגיע לבית ספר תורני – היא בעצם זו שהדליקה נרות שבת בעוד בית

של התורה, שותים את מתיקות השבת, וחוזרים הביתה כשהלב שלהם בוער. ואז – הם אלה שמדליקים את האור בבית כולו. והדוגמה המוחשית ביותר לשינוי היא השבת.

ילד אחד שחוזר מלא התרגשות, לא מסוגל לראות את ביתו שוקע באווירת חולין. הוא מתחיל בקטן – נר קטן, חלה קטנה, ניגון שלמד בבית הספר – ובכוח התמימות שלו הוא ממיס לבבות. הורים ואחים, שבתחילה גיחכו או הרימו גבה, מגלים את עצמם נשבים בקסם, נמשכים אל האור, ומגלים לראשונה בחייהם את טעם השבת – טעם של מנוחה, של קדושה, של ברכה.

והכול קורה מהר כל כך. שבועות ספורים בלבד מאז שהילד נכנס לראשונה

האווירה בכיתה לא דמתה לשום דבר שהכיר. ילדי קרן ההסעות בבית הספר התורני

נוכחות ההשגחה הפרטית. מערכת חץ 3 בפעולה

רוח מרובה, עם זרם אדיר של תלמידים חדשים במוסדות התורניים, עיבוי קווי הסעה קיימים ופתיחת קווים חדשים. בקרן ההסעות עושים לילות כימים כדי שלא יוותר אף ילד מאחור. אך העול הכלכלי כבד מנשוא.

את מהפכת התשובה – אסור לעצור.
את מהפכת השבת הקדושה – אסור לעצור.

הכוח בידינו. כל אימוץ ילד בקרן ההסעות הוא הצלה של עולם ומלואו. כל ילד כזה מביא את אור התורה והשבת אל תוך בית יהודי נוסף, אל משפחה שלמה הצמאה לברכה.

ובזכות זה – הברכה חוזרת אלינו. כל מי שמאמץ ילד בקרן ההסעות זוכה לישועה בביתו, במקום שבו הוא הכי זקוק לה: בזכות חינוך ילדיו, בזכות נחת יהודי. זו ה"סגולה" האמיתית, שמוכיחה שוב ושוב את כוחה – מי שמציל את ילדיו של הקב"ה, זוכה שהקב"ה יציל את ילדיו שלו. עדויות מרגשות מכל רחבי הארץ מספרות את הסיפור הזה שוב ושוב: דמעות כאב של הורים, שהיו מלאות ייאוש ודאגה, מתהפכות לדמעות של אושר ושמחה בזכות קרן ההסעות. ההבטחה של "אם אתה משמח את שלי – אני משמח את שלך" מתגשמת כאן במלוא מובן המילה. גדולי ישראל שבים וקוראים לכל יהודי אשר עולם התורה יקר לליבו: אל תעמוד מן הצד. הצטרף אל מפעל ההצלה של קרן ההסעות, ותהיה שותף בהבאת אלפי ילדים מדי יום לחיי תורה, מצוות ושבת קודש.

הדוגמה המוחשית ביותר לשינוי היא השבת. ילד אחד שחוזר מלא התרגשות, לא מסוגל לראות את ביתו שוקע באווירת חולין. הוא מתחיל בקטן – נר קטן, חלה קטנה, ניגון שלמד בבית הספר – ובכוח התמימות שלו הוא ממיס לבבות.

מספר אחד מראשי הקרן בהתרגשות. "משפחות שבחיים לא העלו על דעתן לשלוח את ילדיהן למסגרת תורנית – מבקשות היום לעשות שינוי מסלול חד. הן מחפשות יציבות, עוגן של אמונה, ואת החיבור הפשוט והטהור למסורת ישראל. והכול מתחיל מהילדים."

שנת הלימודים החדשה נפתחה בקורת

ההסעות מדווחות על גל אדיר של פניות ממשפחות מהפריפריה – רבות מהן חילוניות או מסורתיות – המבקשות כעת לשלוח את ילדיהן לתלמודי תורה.

חלק מההורים מספרים כי דווקא אווירת הבלבול והחרדה בתקופה זו עוררה בהם רצון עמוק להעניק לילדיהם חינוך יהודי אמיתי, כזה שמחזק והות, מעניק משמעות, וממלא ביטחון רוחני.

"אנחנו עדים למהפכה של ממש,"

רבים בציבור מסבירים את ההתעוררות בכך שטבח שמחת תורה המחיש לעם ישראל כי גם הצבא המתקדם בעולם אינו מסוגל להבטיח הגנה מוחלטת. לעומת זאת, הניסים הגדולים שאירעו – ובראשם המבצע המוצלח בלב איראן – הדגישו לעין כל את נוכחות ההשגחה הפרטית, שהיא היא השומרת האמיתית של עם ישראל. התחושה הזו אינה נשאת בגדר נתונים סטטיסטיים. היא ניכרת היטב בשטח. קרן

"רק אל תפסיקו את ההסעה שלי"

החילוני במושב, איפה שאין תפילה ואין תורה ואין קדושה?

לא מגיע לי להישאר מאחור.
לא בגלל שאנחנו משפחה פשוטה.
לא בגלל שאנחנו גרים רחוק. אני יודע שיש עוד מאות ילדים כמוני. שאוהבים ללמוד, שאוהבים את ה' יתברך, שרוצים לגדול בתורה. תנו לנו את ההסעה הזאת. זה לא רק אוטובוס. זה גשר לעולם אחר. זה סולם שמחבר את הבית שלי בגליל לצפת, ואת הלב שלנו לשמים.

אני מבקש מכם, ממי שקורא את זה: תעזרו לקרן ההסעות להמשיך. לא בשבילי. בשביל כל הילדים שאולי לא כותבים בעיתון, אבל כל לילה מתפללים לאותו דבר: שלא יפסיקו לנו את הדרך לבית הספר. שלא יכבה לנו האור. וגם להמוני ילדים ברחבי הארץ שעדיין לא טעמו את חיי התורה, שמבקשים גם הסעה וחיבור ליהדות, שחושבים לעבור לבית ספר תורני, תחשבו גם עליהם ותהיה לכם מצווה גדולה.

תודה שהקשבתם לי.
אופק.

אותי אם קראתי את הפרשה השבוע, ומחייך כשאני עונה לו משהו שזכרת. אני מרגיש שאני מתקרב לאמת שלי, למשהו נקי וטהור.

גם בבית, זה התחיל לשנות דברים. בהתחלה רק אני שמרתי שבת. לא הדלקתי את האור, לא נגעתי בטלפון. אמא הסתכלה עליי מהצד ולא אמרה כלום. אבל אחר כך, היא התחילה לשאול שאלות. למה אתה לא אוכל ככה? מתי מדליקים נרות? היום אמא מדליקה איתי. ואבא? אבא כבר לא נוסע בשבת. אחותי הקטנה מבקשת שאני אברך אותה לפני השינה. יש הרגשה בבית שזה חשוב – שאנחנו בדרך חדשה. וכל זה – בזכות ההסעה. בזכות שיום אחד בחיים שלי, מישהו בקרן ההסעות עצר ואמר: הילד הזה לא יישאר בלי חינוך תורני רק בגלל שהוא גר רחוק. אבל עכשיו אני מפקח. שמעתי בבית שאולי לא תהיה תקציב להסעות. שדלק עולה הרבה כסף. ששכר הנהגים נהיה יקר. שאלו שמממנים את זה כבר לא מצליחים לעמוד בזה לבד. ובלילה, לפני שאני נרדם, המחשבות באות. לעיתים גם דמעות. מה יקרה אם מחר לא תגיע ההסעה? מה יקרה אם אני אצטרך לחזור ללמוד בבית הספר

שלום. קוראים לי אופק, אני בן 11, גר במושב אמירים בגליל העליון, ויכול להיות שאני הילד היחיד במושב שלי שלומד בבית ספר תורני. אני קם כל בוקר מוקדם-מוקדם, הרבה לפני שחברים שלי יוצאים מהבית, כי אני צריך להספיק להסעה לצפת, לבית הספר שלי. הנסיעה לוקחת חצי שעה, לפעמים יותר אם יש ערפל או גשם. אבל אני אוהב את זה. אני מחכה להסעה.

כפעם הראשונה שעליתי על ההסעה, בכיתה ה', הייתי עם תיק כמעט יותר גדול ממני וידיים קצת רועדות. פחדתי. לא הכרתי אף אחד, אף מילה בתפילה לא הבנתי, לא ידעתי מה זה גמרא, ובכלל לא היה לי ברור למה אני עושה את זה. אבל לאט-לאט, היום הראשון הפך לשבוע, והשבוע הפך לחודש, ופתאום הבנתי – הגעתי למקום שהוא הבית האמיתי שלי.

בבית הספר בצפת יש משהו שלא היה לי אף פעם: מורה שמסתכל עליי כאילו אני האוצר הכי גדול בעולם. חברים שלא צוחקים עליי כשאני מדבר על אמונה. ויש את הרב חיים, שהוא כמו אבא שני, שתמיד שואל

הזכויות שלך לימי הרחמים:
**בבית שכל דותן
ישמרו שבת!**

שבת הקדושה מעכשיו לעוד אלפי ילדים ומשפחות

אלפי ילדים אם יהיה להם מימון להסעה הם ילמדו בחינוך
תורני ויתחילו לראשונה הם ובני ביתם לשמור שבת!

זה שלך! הזכות שלך לדורי דורות!

אמץ ילד בקרן ההסעות

לא עוצרים את מהפכת התשובה!

1700-50-66-22

ת.ד. 257 בני ברק או בהעברה לבנק הפועלים סניף 655 מס' ח-ן: 339991 קרן הסעה וסיוע לתלמידי החינוך העצמאי ע"ר 5-804-659-95
התרומות מוכרות לצרכי מס לפי סעיף 46 כמ"כ ניתן לתרום בקלות ובמהירות בכל עמדות "נדרים פלוס" ברחבי הארץ

גלגלי הצלה שואסור לעצור!

בעיצומו של משבר תקציבי חמור, ומול גידול מבורך במספר התלמידים, כשמאות מסלולי הסעה תלויים על כף המאזניים נחשף סיפורו של מפעל הצלה הרוחני הגדול בדורנו: "קרן ההסעות", שמדי יום מביאה למעלה מ-23,000 ילדים מרחבי הארץ – אל חינוך יהודי טהור ■ מבעד לנתונים ולמספרים, מסתרת דרמה אנושית נוגעת ללב: ילדים שנולדו למשפחות הרחוקות משמירת מצוות, אך רק בזכות ההסעה – הגיעו לתורה וליראת שמים, שינו את עולמם והחזירו אור גם לבתיהם ■ תושיע בנים ■

לבית הספר התורני. איש לא ידע מהיכן יגיע הכסף לפרויקט העצום הזה, אבל כשמדובר בהצלת החיים של הדור הבא, איש לא שאל שאלות. על כתפו של הרב מרדכי קרליץ הוטלה המשימה הכמעט בלתי אפשרית: להניע את גלגלי הצלה, לבנות את הבריח התיכון שמחבר בין הילד הבודד במושב לבין שרשרת העם היהודי. מאז ועד היום, בחסדי שמיים מרובים, ובסיועם המסור של אלפי יהודים חמים, יום אחר יום, בוקר אחר בוקר – למעלה מ-23,000 תלמידים ותלמידות כ"י עולים על האוטובוסים של הקרן, חוצים שדות, הרים וערים, ונכנסים בשערי בתי הספר התורניים. מדובר בלמעלה מ-1,000 קווים מדי יום. למעלה מ-215 בתי ספר. במסלולים מסועפים שמגיעים לכל יישוב, אפילו אם יש בו רק ילד אחד. כל ילד כזה הוא עולם מלא. כל מסלול כזה הוא שליחות.

התעוררות חסרת תקדים

למעלה מעשור שנים שגלגלי המהפכה הרוחנית מסתובבים ברחבי הארץ, והביקוש רק הולך וגובר. "פתאום קיבלתי טלפון מאבא שילדיו לומדים בבית ספר ממלכתי, מספר אחד המנהלים בצפון, 'והוא שואל אם עוד אפשר להצטרף, כי הילדים שואלים מה זו מזווה, ואני מרגיש שלא עשיתי את שלי'. לא ידעתי אם לבכות או לשמוח." זוהי ההתעוררות. גל עצום של משפחות מהצפון ומהדרום, מהמרכז ומהכפרים הקטנים, פתאום רוצים יותר. רוצים לתת לילדים שלהם חינוך עם משמעות, משהו שיבנה להם בסיס ערכי גם כשהעולם סוער. רוצים שידעו לומר "שמע ישראל", שידעו על המצוות ועל היהדות. המספרים אינם מותירים מקום לספק:

התורה, בראשם מרנן הגראי"ל שטיינמן זצוק"ל והגרמ"י לפקוביץ זצוק"ל, עיני העדה שראו בחרדה את עתיד הדור. השאלה הייתה אחת: האם נוכל לעמוד מהצד ולראות אלפי ילדים חוזרים אל החושך, רק כי לא היה להם אוטובוס בבוקר?

ההכרעה הייתה ברורה. "קרן ההסעות" קמה באותו לילה. ארגון שידאג לכל ילדי הקירוב להסעה מסודרת מהבית

היחידה להציל את נשמתם. "זה היה רגע של כמעט חורבן, נזכר אחד מראשי 'החינוך העצמאי', 'ראינו בעיניים איך כל המפעל הזה - עשרות שנים של קירוב, של מסירות, של לבבות שבאו הביתה - עלול לקרוס חלילה בגלל בעיה טכנית, בהיעדר תקציב לדלק ולנהגים." בלילה ההוא, התקיימה ישיבת חירום במעונו של גדול הדור מרן הגרי"ש אלישיב זצוק"ל. סביב השולחן ישבו גדולי ואדירי

תחילתה של "קרן ההסעות" הייתה ביום שבו נדלקה נורה אדומה – תרתי משמע. זה קרה לפני למעלה מעשור, כשקיצוץ דרמטי בתקציבי ההסעות של מוסדות הקירוב איים לנתק עשרות אלפי ילדים מהחינוך התורני. אותם ילדים, שהוריהם עשו צעד אמיץ לשלוח אותם לבתי ספר של החינוך העצמאי, התגוררו במושבים, יישובים, ערים מעורבות ושכונות מרוחקות מתורה ויר"ש, והסעתם לבתי הספר הייתה הדרך

האב זעק בדמעות: "הצילו את הילדים שלי! אני רוצה שגם הם ייכנסו למוסדות תורה"

נשמעה כהד חזק של אלף קולות. יהודי עומד ומתחנן בפני גדולי הדור. לא על פרנסה, לא על רווחה – אלא על נשמות ילדיו. הכול תלוי בהסעה אחת פשוטה, יומיומית, שמביאה את הילד מביתו אל מוסד תורני. בלי אותה הסעה – הוא נותר מאחור. בלי אותה הסעה – הוא אבוד, רח"ל.

האב המשיך לדבר, ודמעות עמדו בעיניו: "אנחנו שומרים שבת. אנחנו רוצים מאוד שכל הילדים שלנו ימשיכו בדרך התורה. תודה רבה לכם – על כל המאמצים שקרן ההסעות עושה בשבילנו. אנחנו רק רוצים – שהילדים יוכלו ללכת בדרך הזו. להיות כמו הסבא." התחינה הזו – נאמרה בלחש, אך

רגעים מרטיטים נרשמו בעיצומו של כנס החירום שהתקיים במעונו של מרן גדול הדור. יהודי מסורתי, שניכר כי חבש כיפה לרגל המעמד, עמד בצניעות לצד בנו, ואז, כשהתבקש לספר את סיפורו, זעק בקול חנוק מהתרגשות:

"הילד הזה שלי – זכה לתורה בזכות קרן ההסעות. אני רוצה שגם שאר הילדים שלי ימשיכו בדרך הזו ויהיו צדיקים!"

"אנחנו רק רוצים שכל הילדים ימשיכו בדרך התורה". האב והבן בתחינה בכנס החירום.

רעד עבר בחדר. גדולי וצדיקי הדור הביטו ביהודי הפשוט, הקורא מקירות ליבו. הוא לא ביקש על עצמו – הוא זעק על בניו. "באנו עכשיו מרוסיה", סיפר. "יש אצלנו מלחמה גדולה. סבא שלי היה רב גדול. יום אחד הבן שלי בא ואמר לי: אבא, אני רוצה ללמוד תורה. אמרתי לו – אם אתה רוצה, אני מוכן. ברוך ה', קרן ההסעות לקחו אותו לבית ספר תורני – והוא מצליח. ועכשיו – גם שאר הילדים רוצים."

למעלה מעשור שנים שגלגלי המהפכה הרוחנית מסתובבים ברחבי הארץ והביקוש רק הולך וגובר. ילדי קרן ההסעות בדרכם ללמוד תורה.

הכוונה וטיפול לאורך כל הדרך

מספרים מעוררי התפעלות. כנס ה"חברות" השנתי של בוגרי קרן ההסעות

הטובה ביותר עבורם ואף ללוותם בתוך הישיבה בכל האתגרים. הצלחת הפרויקט מרשימה והמספרים מעוררים התפעלות. בשנת תשע"א, לפני הקמת הפרויקט – רק 30% מתלמידי קרן ההסעות המשיכו לישיבות קדושות, ומתוכם – פחות מ-50% סיימו את לימודיהם בישיבה. כיום בשנת תשפ"ה – 70% מהתלמידים ממשיכים לישיבות קדושות מכלל בתי הספר של החינוך העצמאי.

מאז נחנך פרויקט "הכוונה וטיפול המשך" פעילותו התרחבה מ-12 בתי ספר של החינוך העצמאי ל-63 בתי ספר ברחבי הארץ. כיום 'קרן ההסעות' משלבת את תלמידיה ב-311 ישיבות ברחבי הארץ, כל זאת בזכות כ-100 פעילים וחונכים הפועלים במסירות נפש בבתי ספר, וישיבות קטנות וגדולות. פעילות זו המעניקה הכוונה נכונה לתלמידים מונעת כ-80% נשירה מהמוסדות.

פעילות קרן ההסעות לא מסתיימת בהסעה של יום הלימודים האחרון בכיתה ח', אלא ממשיכה הלאה, בליווי התלמיד למסגרת הבאה בישיבה הקדושה ובמהלך השנים הבאות, במטרה לשמר את החינוך התורני שקיבל במהלך שנות לימודיו בבית הספר. כל זה נעשה במסגרת פרויקט 'הכוונה וטיפול המשך' של 'קרן ההסעות'.

הפרויקט נוסד ע"י רבנו הגדול מרן הגרא"ל שטיינמן זצוק"ל, שביקש לוודא שעמל החינוך הטהור שמושקע בילדים לא הולך לריק חלילה. "אם לא נדאג להמשך גידולם וחינוכם בישיבות הק', מה הועילו חכמים בתקנתם", אמר מרן זצוק"ל והורה להקים את הפרויקט הכולל מאות אברכים חונכים המוסרים נפש בנושא. מדובר במערך מורכב מאד, הכולל לעיתים מאמצים רבים מול התלמידים והוריהם וכן מול הישיבות כדי להתאים לנערים את המסגרת

גל עצום של משפחות מהצפון ומהדרום, מהמרכז ומהכפרים הקטנים, פתאום רוצים יותר. רוצים לתת לילדים שלהם חינוך עם משמעות, משהו שיבנה להם בסיס ערכי גם כשהעולם סוער. רוצים שידעו לומר "שמע ישראל", שידעו על המצוות ועל היהדות.

"פעם זה היה יותר פשוט", אומר אחד מראשי הקרן. "היו מעט מסלולים, והמדינה סייעה יותר. היום, בעקבות הקיצוצים, גל ההתייקרות והשחיקה בתרומות – כל ילד הוא אתגר כלכלי."

המספרים קרים, אבל הצלילים שהם משמיעים צורבים: למעלה מ-23,000 תלמידים נוסעים כיום בקרוב ל-1,000 מסלולי הסעות יומיים. הדלק עלה ב-18%. שכר הנהגים קפץ בעשרות אחוזים. הביטוחים? חורגים מכל פרופורציה. ובמקביל – מוסדות מתקשרים יום-יום: "אנחנו רוצים גם. יש לנו חמישה ילדים במושב ליד שרק מחכים להסעה. תעזרו לנו."

בעיצומה של השנה, קרן ההסעות קיבלה מאות פניות של הורים להצטרפות ממוסדות חינוך בכל הארץ. אלא שכמו תמיד, לצד ההתעוררות הגדולה, באה גם הלחישה השקטה של המציאות: אין איך להיענות לכולם. העלויות זינקו. גם מצד הממשלה נרשמו קיצוצים כואבים החותכים בליבת הפעילות השוטפת. והילדים? הם הרי לא מחכים.

"אני קם כל בוקר ולא יודע אם האוטובוס שנסע אתמול יחזור מחר", מודה בכאב רכו ההסעות באזור הצפון. "הילדים כבר מדקלמים את ברכות התורה, וכשאני רואה את החיוך שלהם – אני פשוט לא מסוגל לדמיין מה יקרה אם נאמר להם: זהו. נגמר. אין הסעה."

ההתעוררות בשטח ברורה. הלבבות פתוחים, הדלתות נפתחות, ההורים מבקשים – אבל קרן ההסעות, שנולדה בלילה של תקווה, זקוקה כעת לכל אחד שיחזיק את הגלגל, שלא יפסיק להסתובב.

"הלב שלנו נקרע"

אם תשאלו את אנשי "קרן ההסעות" מהו האויב הגדול ביותר של המהפכה התורנית בפריפריה – הם לא יגידו לכם "אוטובוס מקולקל", וגם לא "מרחק גיאוגרפי". הם יגידו מילה פשוטה אחת: עלויות.

מאחורי כל ילד שמגיע כל בוקר לבית הספר התורני עם תיק קטן וכיפה לבנה, יש מערכת שלמה: נהג שיוצא מוקדם בבוקר, מתאם מסלולים ששינה חמישה קווים בלילה כדי לחסוך עוד 70 שקלים, רכזים שמנהלים אקסלים עד אמצע הלילה, ובעיקר – חשבון בנק שמתרוקן.

מאחורי כל ילד שמגיע כל בוקר לבית הספר התורני יש מערכת שלמה. תלמידי קרן ההסעות

את שלך" זו לא רק סיסמה. זו ברכה נדירה של גדולי הדור. לזכות לנחת יהודי מהילדים שלך עצמך. מי אינו מתפלל ומוריד דמעות על כך?
אז עכשיו, בבקשה, אמצו ילד אחד. ילד שרק מבקש לשבת וללמוד.
ואתה - תזכה לראות את הילד שלך גדל באור גדול, בעזרת ה'.

ילד בויק היהודי, בערבות ההדדית, בעתיד של העם שלנו.
וזהו הרגע שבו אתה נחשף למצוקה: למחירים שעלו, למספר התלמידים שקפץ, לתקציבים קוצצו - ולקרן, הקרן היחידה שמביאה אותם לתורה, שעלולה לקרוס. ואז אתה בוחר אחרת. אתה לא נשאר אדיש. "אם אתה משמח את שלי - אני משמח

יתחיל. הם מתעוררים בבוקר בגליל, בעמק, במושב, בכפרים - לפעמים הם היחידים בבית שמניחים תפילין, היחידים בשכונה עם תיק של בית ספר תורני. לפעמים זו הסבתא שהשפיעה עליהם, או חבר בבית הכנסת, או רגע פנימי של אור. והם בחרו בדרך.
אבל הילד הזה - דרור ממושב חילוני, אביחי מחולון, יואב מכרמיאל - כולם תלויים בכך. לא בקלישאה. באמת. כי אין אוטובוס של אגד או קו סדיר שמביא אותם לתורה. יש רק קרן אחת. "קרן ההסעות". רק היא עובדת. יום יום. קו אחר קו. גם בימים של גשמים. גם בתקציב גרוע. גם כשאי אפשר. ועכשיו - פשוט לא יכולים.
לפעמים, כל מה שצריך זה רגע אחד כדי להבין. רגע שבו אתה רואה ילד בן 11 עומד לבדו בתחנת הסעה, ביישוב נידח בדרום, עם תיק על הגב, פאות מתנופפות ברוח, ממתין לאוטובוס של "קרן ההסעות", למסע יומי אל אור התורה.
הרגע שבו אתה מבין: הילד הזה הוא שלך בדיוק כמו הילד שלך.

"אנחנו לא יכולים לעצום עיניים", אומר אחד ממנהלי הקרן. "אם לא נפתח מסלול - חמישה ילדים יירשמו לבית ספר חילוני. אבל אם נפתח - מאיפה נשלם על האוטובוס? על הנהג? על התחזוקה? המוסדות מתחננים, ההורים שבורים, והלב שלנו נקרע."
כאן בדיוק נמצאת הנקודה: מול ההתעוררות, יש מציאות. והיא חדה, חותכת, חסרת רחמים. במערכת הקרן מתרוצצים כבר חודשים בין כל משרדי הממשלה, בין גופי סיוע, בין פניות דחופות לתורמים מהארץ ומחו"ל, כדי להשאיר את הראש מעל המים. אבל המציאות, כדרכה, רודפת בקצב גבוה יותר. "אנחנו לא מחפשים רחמים", אומרים בקרן. "רק קצת תף. ילד אחד, הסעה אחת, עתיד שלם."

החיים שלהם תלויים בך

בימים כתיקונם, אתה פותח את הבוקר בהודאה לה', שולח ילדים למסגרות החינוך הטהורות. והכל מתנהל סביבך כרגיל. אבל יש עשרות אלפי ילדים בארץ הזו, שללא עזרה - היום שלהם פשוט לא

גדולי הדור זועקים: "ואנן בדיני נפשות עסקינן"

"מי יוכל לראות כבלע את הקודש ולא יחוש לסייע ולעזור בכל יכולתו". מרנן ורבנן שליט"א בכנס החירום למען קרן ההסעות

שליט"א, מרן הגאון הגדול רבי יצחק זילברשטיין שליט"א, הגאון הגדול רבי דוד כהן שליט"א, והגאון הגדול רבי יעקב הלל שליט"א.
לקראת הימים הנוראים, שבו כל אחד מחפש סניגור ומליץ יושר, דבריהם וחתימתם של מרנן ורבנן שליט"א מחוללים רושם כביר על המוני יראי ה',
בייחוד בתקופה זו שבה כולנו זקוקים לרחמי שמים מרובים, ופונים לאמץ ילד מילדי קרן ההסעות ולהבטיח את חינוכו הטהור למשך שנה.
כמו כן מבקשים הם לזכות בהבטחה הנדירה של גדולי הדור, שכל המאמץ ילד - יזכה לנחת יהודי מכל יוצ"ח.

המונן מילדי ישראל לא תמוט רגלם - ומי יוכל לראות כבלע את הקודש ולא יחוש לסייע ולעזור בכל יכולתו. וזכות זו תעמוד לכל המסייעים לראות במדה כנגד מידה רב נחת דקדושה מכל יוצ"ח, אורך ימים בימינה, עושר וכבוד בשמאלה כמוכטח למחזיקי תורה ותומכיה. המצפים לישועת ה' לעמו ולילדי ישראל הקדושים".
על קריאה קדושה זו חתמו בכי"ק: רבינו הגדול מרן גאון ישראל הגאון הגדול רבי דב לנדו שליט"א, מרן ראש הישיבה הגאון הגדול רבי ברוך דב פוברסקי שליט"א, כ"ק האדמור מצאנז' שליט"א, מרן ראש הישיבה הגאון הגדול רבי משה הלל הירש

בהעמידם לגיון של מלך במאות רבות של ילדי ישראל מדי שנה".
מתוך אחריות עמוקה לדור ולנפשות ילדי ישראל, חוזרים גדולי הדור ומדגישים במכתבם הנרגש:
"ועתה הם עומדים בפני סכנה קיומית כי רבתה עליהם כובד המשא בכיקוש הגדול לחינוך תורני גם בציבור שהיה רחוק, וגם העלויות גדלו והתמיכות פחתו, וילדים אלו אם לא תהיה להם הסעה לבתי הספר ילכו ללמוד בחינוך זר ומתנכר, ואנן בדיני נפשות עסקינן".
ובתחינה של מצווה פונים גדולי הדור לכל יראי ה': "וע"כ אנו מבקשים כי וודאי מוטל על כולנו לראות שהמפעל הקדוש הזה אשר הוא עמוד קיומו של

זה לא היה עוד כינוס ולא אסיפה שגרתית. מעונו של מרן ראש הישיבה, הגאון הגדול רבי דב לנדו שליט"א בבני ברק, לבש אוירת חרדה של ממש. מסביב לשולחן ישבו גדולי התורה - ראשי ישיבות, אדמו"רים ופוסקים - ובפניהם הוצג הנתון הקשה: אם לא תימצא עזרה מיידית - מאות ילדים יאבדו את ההסעה היומית שלהם לבית הספר התורני. אלו ילדים שעד לפני שנה לא ידעו מהי פרשת שבוע, וכיום מדקלמים רש"י מתוך אהבה.
הדממה הייתה כבדה. הרבנים עיינו בנתונים, שמעו סיפורים מהשטח, האזינו להורים שהגיעו במיוחד להתחנן על ילדיהם, ומידת האחריות כמעט ניכרה באוויר. ואז נשמעה הזעקה של מרן ראש הישיבה שליט"א: "ואנן בדיני נפשות עסקינן. מי יוכל לראות כבלע את הקודש - ולא יחוש לסייע ולעזור?"
לאחר מכן קרא ראש הישיבה את נוסח קריאת הקודש:
"בואו ונחזיק טובה ל"קרן ההסעות שע"י החינוך העצמאי, שאלמלא הם נשתכחה תורה מרכבות ילדי ישראל מילדי הקירוב ומילדי הפריפריות ואשר זוכים להצילם מבאר שחת לחינוך לתורה וירא"ש. והגדילו לעשות בהעמידם עשרות רבות של ת"ח ופעילים ע"מ שימשיכו את דרכם בישיבות הק' וגם שם להמשיך לעמוד לימינם, וראו ברכה רבה בעמלם

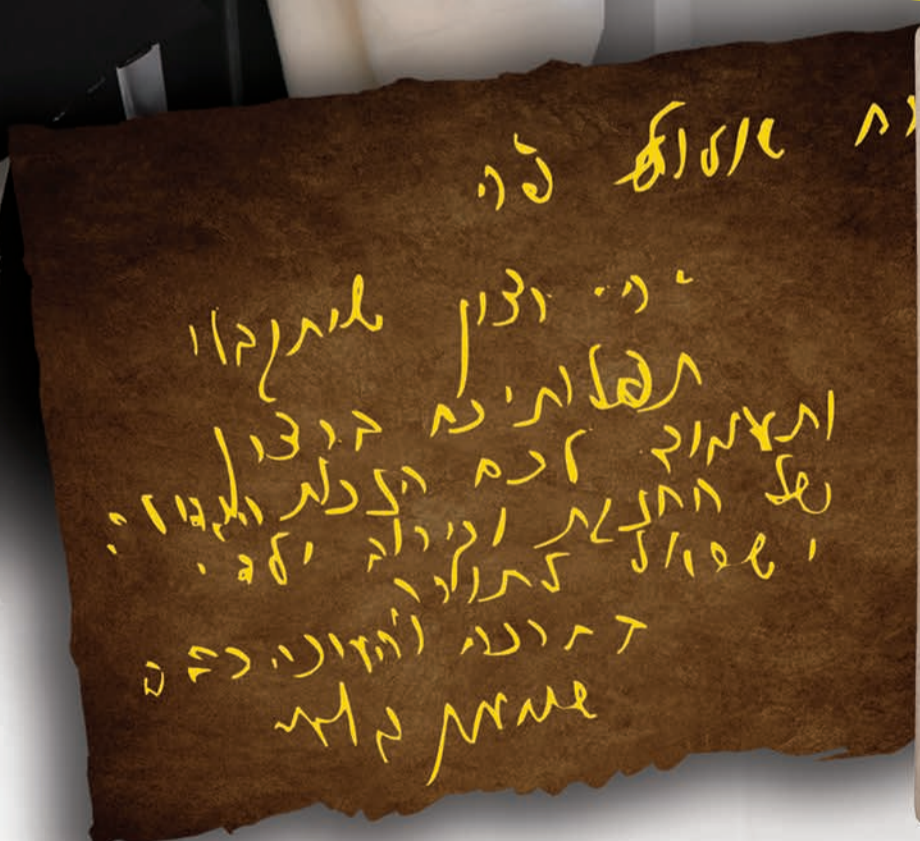
לא עוצרים את מהפכת התשובה! מביאים עוד ילד יהודי לתלמוד תורה!

סגולת התהילים בראש השנה אצלכם בבית!

מאמצים ילד בקרן ההסעות

וספר התהילים המיוחד
של מרן הגה"צ רבי
שמעון גלאי
שליט"א

עם ברכה והקדשה בכתב
יד קודשו ישלח אליכם לבית

"העדויות והישועות"

סיפור אחר סיפור, עדות אחר עדות – נחלי דמעות וכאב של הורים מכל החוגים והמגזרים מתהפכים לפתע לדמעות של אושר ושמחה, בזכות אימוץ ילד ב"קרן ההסעות".
לקט סיפורים מרגשים ואותנטיים מתוך עשרות משפחות שזכו לנחת יהודי אמיתי וראו ישועות מופלאות, כהתגשמות ברכתם של גדולי הדור שליט"א. "משמח את שלך"

הפעולה שהצילה שלושה

יום אחר כך – הוא התנדב לעזור להכניס כיסאות. המורה התקשר ואמר: "אני לא יודע מה קרה, אבל הילד מתעורר. פתאום הוא שואל שאלות. פתאום הוא מחייך". התקופה התהפכה אט אט. לא בבת אחת, אלא כמו פריחה אחרי גשם – ניצן, ועוד אחד, ועוד אחד. בסוף השנה, אורי עמד על הבמה עם חולצה לבנה ומבט יציב, וקיבל תעודה ובה נכתב:

"על התקדמות מדהימה בלימודים, התמדה ומאמץ, והשתלבות בכיתה."

אחר כך, בדרך הביתה, כששמע את הוריו מדברים ברכב על התעודה, הוא אמר בקול שקט, כמעט לוחש: "גם לי מגיע ממתק, נכון?" שרה חייכה ולחשה לדוד: "אתה רואה? הילד שלנו חזר". בערב, כשנשארו לבד, דוד אמר בלחש: "התרומה היא לקרן ההסעות... אני מרגיש שהיא לא הצילה רק ילד אחד. היא הצילה שלושה."

שמעתי השבוע שיעור על 'כל המשמח את שלי אני משמח את שלו'. אולי נתרום למישהו אחר וזה יביא לנו את הישועה.

והם תרמו. לא היה להם הרבה – חמש מאות שקלים שנשמרו לצורך דחוף, אולי לתיקון הרכב. אבל הם מצאו את עצמם מתקשרים למוקד של "קרן ההסעות", ארגון ההצלה שמסיע ילדים מכל הארץ לבתי ספר תורניים רחוקים, ילדים שבלי הסעה פשוט לא היו זוכים למילה אחת של תורה. דוד הקריא את הפרטים ושרה לחצה על "שלח תרומה".

היה בזה משהו נקי, שקט, לא מתלהם. הם לא ביקשו כלום. רק אמרו בשקט: "אנחנו עושים את שלנו. תרחם עלינו". ובימים שאחרי – משהו השתנה. אורי חזר מהכיתה ופתאום הוציא מהתיק מבחן עם ציון מפתיע. "המורה אמר שזה מעולה", הוא מלמל.

מספיק משב אחד כדי לכבותו. הכיתה לא קיבלה אותו, המורה לא הצליח לפענח אותו, החברים לא קרבו אותו, והוא, רק הלך ונסגר בתוך עצמו. איבד עניין בלימודים, כמו ניתק את עצמו מהסביבה. הם ניסו הכול. שיעורים פרטיים, טיפולים רגשיים, תמריצים, תוכחות, חיבוקים – וכלום לא באמת חדר. הם לא הצליחו להגיע אליו. תחושת חוסר אונים עמוקה הטילה צל כבד על חייהם. באותו לילה, דוד התעורר לקול בכיה החרישי של שרה מהמטבח. הוא ירד בשקט מהמיטה, התיישב מולה בעיניים נוגות. "אני לא יודע מה עוד אפשר לעשות", הוא לחש.

שרה הביטה בו, מוחה את הדמעות, ואמרה כמעט בלחשיה: "תראה, זה אולי יישמע מוזר... אבל אני מרגישה שצריך לתת." "למה את מתכוונת?" "לתת מעצמנו. למישהו אחר. אולי זה יפתח איזה שער."

בערב חורפי אחד, בשעה שהגשם טופף חרישית על אדן החלון, ישבו שרה ודוד מול שולחן המטבח הישן שלהם – עץ אורן פשוט עם סימני סכין מימים אחרים – ודממה כבדה שררה ביניהם. דוד לגם מכוס תה שהתקררה מזמן. שרה החזיקה ביד את דף הנייר שהונח בתיקו של בנם אורי, כתוב בכתב רשמי ויבש מדי:

"לאור הקשיים הרבים בלימודים ובהתנהגות, אם לא יחול שיפור ניכר – לא נוכל להשאיר את בנכם בבית הספר בשנה הבאה."

דוד נשען על כפות ידיו, עייף כמו אחר יום של מאבק פיזי, ולא אמר דבר. שרה בכתה בלב – היא כבר שכחה מתי פעם אחרונה בכתה בקול. אורי בן עשר. ילד מתוק, חכם בדרכו, עם עיניים שקטות מדי. היה בו משהו שמזכיר נר דקיק מהבהב –

המאורר שפתח שער

שמעון ברנשטיין פתח את החנות שלו במיקום הכי אסטרטגי שיכול היה להשיג בעיר. החנות הייתה בבת עינו. שנים חיפש חנות, התייעץ, חקר ספקים, לקח הלוואות, השיג אשראי מול בנקים, בנה תשתית, השקיע בפרסום. הוא לא בא רק למכור. הוא בא להקים עסק חיים. העתיד הכלכלי של משפחתו נרקם בין המדפים של טוסטרים, תנורים ומיחמים.

בחדשים הראשונים, השמש זרחה לו. הקופה צלצלה כמעט בלי הפסקה, השוק הסמוך הביא לקוחות כל הזמן, והוא כבר התחיל לחשוב על התרחבות. "אם נצליח לעבור את החורף טוב, אני כבר פותח סניף בשכונה החדשה", אמר לאשתו, שלא חדלה לחייך באותם ימים. ואז הגיע הקיץ – אך לא הקיץ ששמעון קיווה לו. רשת ענקית, בעלת גב כלכלי ומחירים רצפה, פתחה סניף מהודר ממש מעבר לפינה. שלטי ניאון מרצדים, חלונות ראויה מוצנצים, ומבצעים שגבלו בפלאי הטבע: מיקסר במחיר מצחיק, מאורר תעשייתי בפחות ממחיר סייטנאי.

שמעון הביט בתדהמה – ואז באו הימים הקשים. יום ועוד יום עברו, ודלת החנות נשארה סגורה רוב הזמן. מדי פעם נכנס מישהו, שאל שאלה, בחן מחירים – ויצא לרכוש את המבצע מהשכנים.

שמעון ברנשטיין פתח את החרדה שזוחלת לו בגוף כמו נחש שקט. הוא תלה שלטים על "מבצעי סוף עונה", שלח עלונים, הדפיס שוברים. כלום לא עזר. הסחורה תקועה, הלוואות דופקות בדלת, הספקים מאיימים לעצור משלוחים. באחד הערבים, אחרי שסגר את החנות בדממה, בלי למכור אפילו סוללה, פתח את תיבת הדואר. בתוכה – עלון צבעוני. בחזיתו תמונה של ילדים עם כיפות לבנות, שרים מתוך אוטובוס קטן. כיתוב גדול התנוסס למעלה: "אם אתה משמח את שלי – אני משמח את שלך".

זו הייתה קריאה של גדולי ישראל להצלת ילדי "קרן ההסעות". שמעון קרא שוב. קריאתם הדהדה בו: "המחזיק ביד של ילד שגיע לתלמוד תורה – זוכה שמישהו יחזיק ביד של ילדיו".

הוא צחק מריר. "ילדים אני לא צריך שמישהו יחזיק. העסק שלי הוא הילד שזקוק להחייאה." אבל משהו בלב זע. "מה יש לי להפסיד?" הוא אמר לעצמו. הוא התקשר למספר, בחר סכום קטן – 360 ש"ח. "למניין ימים של חודש. אולי זה יפתח שער." ואז קרה הבלתי צפוי. שבוע לאחר מכן, כשכבר חשב שלא יפתח את החנות כלל, צלצל הטלפון: "שלום, זה מהישיבה

בידידות... נותן שירות, עם לב". בתוך חודשיים – המחסנים התרוקנו. הוא הזמין מלאי חדש. העסק התאושש. פתאום, שמעון עמד מול אותה קופה ישנה – ושוב שמע את הצלצול. בערב ראש חודש, כשישב בביתו מול גמרא פתוחה, הביט סביב על ילדיו – ובלביו ידע: המאורר הראשון שמכר לשיביבה – לא היה סתם מוצר. הוא היה שליח של רוח אחרת. רוח שזזה בשמיים ופתחה שער. שער של ברכה. שער של חיים.

הגדולה בטבריה. יש לכם מאוררים תעשייתיים במלאי?" שמעון בלע את רוקו. "כן, כמה אתם צריכים?" "אנחנו פותחים קיץ חם במיוחד ויש לנו פנימייה גדולה... תוכל לספק 150 מאוררים בשבוע הקרוב?" הוא לא הספיק לעכל את ההזמנה, וכבר באה שיחה נוספת – ראש הישיבה שאל אם אפשר גם מיחמים, ומאז – התחילה התעוררות. כמה ישיבות התקשרו זו אחר זו. השם שלו עבר בין מנהלי מוסדות תורניים: "זה שמעון, מסייע

הבן שחזר מהכפור!

חשך בעדנו. היינו שבורים ואובדי עצות. לא חלמנו שהמכה הכואבת הזו תגיע אל סף ביתנו. אנחנו משפחה חרדית נורמטיבית, חינוכנו את ילדינו במוסדות הטובים ביותר, על ברכי התורה והמצוות, מתוך אהבה ויחס חם. כל מאווינו הוא לראות את צאצאינו ממשיכים בדרך שהתוונו, שיסבו לנו נחת יהודי, והנה דווקא בנינו הבכור בו תלינו תקוות רבות, גורם לנו למפח נפש שכזה.

בשיברון לב עמוק ובבכיות רבות, היינו מסיימים בכל שבוע את ספר התהלים, מתחננים לקב"ה שירחם עלינו וישיב אלינו את בנינו היקר. אולם נדמה היה כי המדרון כבר היה תלול מידי. יואל נשאב אל הרחוב ופיתוייו, ואף צורתו החיצונית החלה להשתנות. בצוות הישיבה החלו לרמוז לנו, כי באופן הזה הם יתקשו להמשיך ולהחזיק אותו בין כתלי הישיבה.

חינוכו הרוחני לשנה, תוך שאני מציין את שמו של בני לחזרה למסלול ונחת יהודי.

את השינוי המיחול לא ראינו מיד, אולם הבן החל לדבר אלינו בכבוד. נימת החוצפה נעלמה מדיבורו ונדמה כי הוא מרגיש את הכאב העצום שלנו. המשכנו בתפילות וייחלנו לנס, וזה אכן הגיע לאחר חודשיים.

ערב אחד אנחנו מוצאים את יואל יושב על מיטתו, ראשו מורכן ועיניו אדומות. מה קרה? האם משהו הזיק לך?, שאלנו בחשש. יואל המשיך להשפיל את עיניו. "עשיתי טעות גדולה", אמר כמעט בקול מרוסק, מנסה להיאבק בדמעות המציפות אותו,

"הוקסמתי מהרחוב, הלכתי שבי אחרי תעתועים ונוכחתי כמה הכל חלול וריקני. ציערתי אתכם, ההורים האהובים שלי, איכזבתי את צוות הישיבה, האם יש לי דרך חזרה?".

דבריו הזכים היו כמו טל של תחיה עבורנו. התפרקנו עמו בבכייה גדולה, חיבקנו אותו חיבוק אוהב, והודנו לקב"ה שהחזיר לנו את הבן שלנו, פשוטו כמשמעו. יואל חזר למסלול באופן מלא ומרווה אותנו נחת.

אנחנו שימחנו את שלו, כשהבאנו ילד יהודי ללמוד תורה ע"י קרן ההסעות, והוא שימח את שלנו. בגדול. זו העסקה הכי טובה שעשינו.

המזווה הייתה חדשה ובוהקת. בעיניים דומעות ולב הומה סייענו לו בסידור הבגדים והמצעים בתוכה, וליוונו אותו בתפילה חרישית שהקב"ה יצליח את דרכו בישיבה הקטנה. בנינו הבכור יואל, איננו ילד שגרתי. במהלך שנותיו בתלמוד תורה נקראנו לא פעם אל חדר המנהל, כדי להתמודד עם התנהגות בלתי הולמת מצידו. השקענו רבות בחונכים ובשיחות אישיות כדי להשיבו אל המסלול. והנה, הגענו אל הרגע הגורלי, היום בו בנינו היקר הופך לתלמיד ישיבה. המעבר מהלימודים בבית הספר אל סד הזמנים התובעני בישיבה, עורר בנו חששות רבים, אולם להפתעתנו יואל הפתיע לטובה. בכל ערב הוא היה חוזר הביתה בעיניים דולקות, ומספר בהתלהבות על החברותות שלו, על ה"שטייגען" שהוא עושה בלימוד ועל ההווי הישיבתי המיוחד. היינו מלאי שמחה וגאווה.

כשעלה לשיעור ב', החל יואל לחזור הביתה בשעת ערב מאוחרת. תחילה, לא חשדנו בכלום. להיפר, סברנו כי הוא שוקד על לימודו שעות נוספות בישיבה. אולם, עם הזמן החלו להופיע אצלו סימני הידרדרות רוחנית. הוא קם מאוחר בבוקר, מחסיר תפילות בישיבה, ואף צורת הדיבור שלו אלינו לא הייתה מכבדת. נורה אדומה ומהבהבת נדלקה אצלינו. משהו לא טוב קורה עם הילד.

הרמנו טלפון לשישיבה, ואז גילנו לחרדתנו שבנינו היקר נעדר סדרים שלמים באמתלות שונות. עולמנו

היינו זקוקים לנס!

בשיחה עם ידיד טוב, נחשפנו לברכה המיוחדת של גדולי ישראל "לראות נחת" מהילדים, ע"י אימוץ ילד ב'קרן ההסעות' לחינוך תורני. הכרנו ארגונים רבים וסגולות רבות, אולם כאן היה משהו שנוגע אלינו ישירות. דבריהם של גדולי הדור היו ברורים: "זכו כמידה כנגד מידה" לנחת מהילדים שלהם". קפצנו ואמרנו, הלא זו בדיקת הישועה שאנחנו זקוקים לה!

ללא השתוות הרמתי טלפון לקרן ההסעות, ביקשתי לאמץ ילד בקרן ההסעות ולהבטיח את

המכתב שנשר מהקופסה

חושך בעיניים! מהחודש הבא, אין לאשתי עבודה. לא רק שמטה לחמנו נשבר, לא רק שדמי השכירות של הדירה החדשה גבוהים יותר, נותרנו לבדנו בעיר זרה, מבלי לדעת לאן לפנות. האברכים בכלל ראו את רוחי השפופה, עודדו אותי ואמרו כי מפתח הפרנסה מצוי בידי של הקב"ה, וכמו שהוא סייע עד כה, הוא ימשיך לעזור.

חלפו כמה שבועות ושום פתרון לא נראה באופק. אשתי ניסתה לדבר עם מנהל העבודה שייתן לה ארכה של כמה חודשים, או שיעסיק אותה במשרה חלקית עד שתמצא עבודה חדשה, אולם ללא הועיל. כשניסינו לבדוק בחברות אחרות גילינו כי מכת הפיטורין רחבת היקף, ולא רק שלא מגייסים עובדים חדשים אלא אף מנסים לצמצם בכוח אדם.

האם הייתה זו בועת היי-טק שהתנפצה? ייאוש קל התגבש לליבי.

באחד הימים עשיתי סדר בקופסאות הקרטון שעדיין נותרו ממעבר הדירה. באחד מהם היו מכתבים ודברי דואר שונים מהכתובת הקודמת. כשלעלתי בהם, נשרה מעטפה אחת, עליה היה כתוב בגדול: "הנחת שלך!". היה זה מכתב מהנהלת "קרן ההסעות" שבו הם מודים לי בתום השנה על שאימצתי ילד להסעה לתלמוד תורה, וכן פירוט ההישגים והציונים של הילד בלימוד ובמידות.

הבטתי על המכתב וחשתי צביטה בלב. זו הייתה כמו דרישת שלום מהתקופה היפה בדירה הקודמת, בעיר האהובה שלי, כשהכל היה טוב, המשכורת

ביד רועדת חתמנו על חוזה שכירות הדירה. אל הרגע הזה הגענו לאחר סאגת לבטים ארוכה, שבקצה שלה ניצבה שאלה אחת: האם לעבור דירה, מעיר ילדותנו האהובה לעיר אחרת וזרה - רק בשל עבודתה של רעייתי.

אנחנו זוג צעיר המטופל בשני ילדים קטנים. אשתי עובדת כמתכנתת בכירה באחת מחברות ההייטק במרכז הארץ, ומביאה הביתה משכורת יפה המפרנסת אותנו בכבוד ונותנת לי אפשרות להמשיך ולשקוד על תלמודי בכלל. אלא שהנסיעות לעבודה ובחזרה הן ארוכות ומייגעות, והיא מגיעה הביתה מותשת מאד. הפתרון לעבור להתגורר באותה עיר נשמע הגיוני ומתבקש. שקלנו רבות, התייעצנו עם רב וקיבלנו את ברכתנו. החלטנו שעם פתיחת שנה"ל החדשה נעבור לגור בדירה חדשה.

פתחנו בסידורים קדחתניים למציאת דירה מתאימה, לסידור הילדים במוסדות חינוך חדשים, ואפילו אני מצאתי כולל חדש ומשביע רצון. הכל נראה חיובי ומבטיח לקראת עתיד טוב יותר.

מספר חודשים לאחר המעבר ניחתה עלינו המהלומה: צמצומים.

תקופת הקורונה הביאה עמה משבר עמוק בענף ההייטק, חברות רבות החלו לצמצם את היקף פעילותן. עם הצמצומים באו כמובן הפיטורין. למעלה ממאה עובדים בחברה בה עבדה אשתי קיבלו מכתבי פיטורין, ביניהם היא עצמה.

נכנסה בזמן, העתיד היה נראה רוד. מה השתנה? ניסיתי לשאול את עצמי. כן, אני יודע. לקחתי על עצמי אימוץ ילד לשנה אחת בלבד, הרגשתי שעשיתי בכך את חובתי. השנה הסתיימה ועם המעבר לדירה החדשה לא ראיתי צורך לחדש את התרומה. האם במו ידי עזרתי לעצמי את הברכה?

ידעתי שאני זקוק כעת לישועה גדולה, ומה יותר מעורר זכויות מאשר לאמץ ילד יהודי ללימוד תורה ולהבטיח את עתידו הרוחני? לא היססתי, חייגתי לטלפון שהופיע על המעטפה וביקשתי לאמץ ילד לשנה נוספת. מסרתי את השם לברכת הרבנים והדגשתי לפרנסה טובה. הרגשתי שעשיתי את הדבר הנכון.

שבועיים אחר כך נוכחתי זאת בעיניים. מסתבר שמנהלת הצוות של אשתי שפוטרה אף היא, החלה לעבוד בחברה חדשה בעיר והיא המליצה עליה כעובדת מוכשרת ומסורה. בתום סדרת ראיונות קצרים, אשתי התקבלה לעבודה החדשה, במשרה בכירה יותר ובהכנסה גבוהה!

זכיתי לישועה פלאית. נפעמתי לגלות כיצד הפעולה הקטנה שלי, של אימוץ ילד בקרן ההסעות, התניעה מחדש את הברכה שליוותה אותנו. אין לי ספק שזכויות לימוד התורה של הילד הזה - הן הכלי המחזיק ברכה בבית שלנו.

הסעה תמורת הסעה

סכום סמלי. אולי אפילו שגרת. "חשבתי בלבי - אולי גם לי תהיה זכות כלשהי. הרי גם אני כל יום תלוי בהסעה..." כעת, כשחווה את הישועה האישית הזו, הוא הרגיש - זה לא מקרי. כי מי שתומך בהסעות של ילדי ישראל - זוכה שההסעה לא תחמיץ גם אותו.

הדלת נפתחה - ואשתו עמדה שם. "מה את עושה פה?" הוא שאל בפליאה. והיא ענתה: "בדיוק היום, החברה מהעבודה אמרה שהיא חייבת לצאת מוקדם. אז היא הציעה לי להצטרף עכשיו, וחזרתי הביתה מוקדם מהרגיל. אתה יכול להספיק את ההסעה!" רק כשהתיישב בנחת על המושב הקבוע בהסעה - נזכר. בבוקר אותו יום ממש קיבל שיחת טלפון מ"קרן ההסעות", בבקשה לתרום למען ילדים שאין להם איך להגיע לבית הספר. בלי הרבה התלבטות, הוא תרם.

באוטובוסים עירוניים, עם כל מה שמשמעם מזה: החלפות, המתנות, הליכה ארוכה, ואיחור משמעותי ללימוד. בניסיון אחרון, הוא התקשר לאשתו. "אולי תוכלי לחזור מוקדם היום?" שאל. היא מצידה ניסתה לעזור: "יש לי חברה מהעבודה שאמורה לחזור היום לשכונה שלנו. היא תוכל להסיע אותי, אבל היא יוצאת רק בעוד עשר דקות. תפספס את ההסעה."
ואז קרה הפלא. חמש דקות לפני שעת ההסעה,

ר' אברהם מאיר רגיל לשגרה. בכל אחר הצהריים, ברגעים שבין המנוחה לחזרה של אשתו, הבת הגדולה ממלאת את מקומה בבית. היא אחראית, מסורה, יודעת בדיוק מתי לחמם אוכל, מתי להרגיע בכי, ומתי לסיים את שיעורי הבית. אבל באותו יום - משהו השתבש. "הבת הייתה אמורה ללכת לחזרות למסיבת סיום", הוא מספר, "ולא הייתה ברירה - הבנתי שאני אאלץ לוותר על ההסעה הקבועה שלי לכולל, ולצאת

שיטפון של שפע

נוספים שנעצרו - החלו לזוז ולהסתדר בזה אחר זה. אבל הסיפור קיבל תפנית מרגשת במיוחד בסתיו. בחודש תשרי, כשעינינו בדפי האשראי כדי לעקוב אחר התרומות, שמה לב שמהו מוזר - אחת ההוראות הקבע נעצרה. בדיקה קצרה גילתה: ההוראה הסתיימה לאחר חמישה תשלומים. אך מה שתפס את תשומת ליבה - היה תאריך הסיום המדויק: ביום הזה ממש, בתה - הבחורה - קיבלה לפתע הודעה על שימוע לפני פטורין במקום עבודתה. "הייתי בהלם", היא מספרת. "היא הייתה מוערכת כל כך. זה לא היה צפוי כלל".

האם חיברה בין הנקודות מיד. בלי להתמהמה היא חידשה את הוראת הקבע - הפעם לשבעה חודשים נוספים. ומה קרה באותו החודש, ביום בו התרומה ירדה שוב מהחשבון? בתה התחילה עבודה חדשה, ברוחניות גבוהה ובשכר כפול. והשיא - רק חיכה מעבר לפינה.

חודשיים אחר כך התקשר אליה נציג מהקרן: "רצינו ליידיע שההוראה הסתיימה ב-15.5. האם ברצונכם להמשיכה?" היא עצרה - 15.5? זהו היום שבו נערך הוורט לבתה.

"ברור שהמשכתי", היא אומרת בהתרגשות, "איך אפשר שלא? הרי אני רואה בעיניים מה הכוח של אימוץ ילד. זה לא רק להציל ילד אחר - זה להציל את הילדים שלנו. אני ובעלי ממשכים את ההוראה בלב מלא, עם תפילה לזש"ק לבנו היקר ולנחת אמיתית מכל ילדינו."

בין עשרות המכתבים הנרגשים שמגיעים למערכת "קרן ההסעות", היה אחד שנגע במיוחד בלבנו. מכתב של אם בישראל, שבחרה להעניק את מתנת חג השבועות שלה... לא לעצמה.

תחילת הסיפור לפני כשנתיים, ערב חג השבועות תשפ"ג. האם מספרת כי קיבלה לידיה 200 ש"ח - מתנה קטנה לעצמה - ובמחשבה ראשונה התכוונה לרכוש תכשיט או משהו קטן לחג, כמנהגה מדי שנה. אבל בדיוק באותו יום נפל לידיה עלון של "קרן ההסעות" שבו נכתבו מילות עידוד וברכה חמות מפי גדולי ישראל: "זכות המסייעים תעמוד להם לרוב נחת מכל יוצ"ח". היא עצרה לרגע, הביטה במילים וידעה - זה בדיוק מה שהיא צריכה: נחת!

באותה עת, שניים מילדיה - בן ובת - היו בעיצומן של תקופות משמעותיות: שידוכים מורכבים, תפילה לזש"ק, וחלומות שהיו זקוקים לדחיפה משמים. בלי הרבה היסוס היא החליטה: "במקום עגילים - אאמץ ילד בקרן ההסעות".

היא הוסיפה 300 ש"ח נוספים, השלימה סכום של 500 ש"ח ותרמה אותו בשמחה. כשהתיישבה לשולחן החג, פנתה לבעלה בחיוך ואמרה: "הזמנתי משהו לחג - אני לא יודעת מתי זה יגיע, אבל זה כבר עושה לי שמח".

ההישועה - לא איחרה לבוא. בתחילת חודש תמוז - חודש בלבד לאחר החג - בנה התארס בשעה טובה. ומשם - כמו שיטפון של שפע: עניינים

הדרך לתורה

טלפון נוסף התקבל למוקד קרן ההסעות. הפעם - מסבתא מודאגת. לא, לא בעבור עצמה. אלא בשביל נכדה הקטן. "פחדים תקפו אותי", היא סיפרה. "הוא אמור להתחיל כיתה א', אבל משהו בו חסום. הילד - פשוט לא מוכן לצאת מהבית." היא לא ידעה מה לעשות. לראשונה בחייה הרגישה חסרת אונים. "מה אני יכולה לעשות כסבתא?" שאלה את עצמה בלב שבור. ואז עלה במוחה רעיון: "אם

כבר לא בידיים שלי - לפחות אתפלל. לפחות אעשה משהו טוב." היא פתחה את הארנק ותרמה סכום לקרן ההסעות. ולמחרת - קרה הנס.

הנכד קם בבוקר עם חיוך. כאילו מישהו לחץ על כפתור נסתר. בלי הסברים ובלי שאלות, הוא התלבש, לקח את התיק, ואמר: "סבתא, אני הולך לתלמוד תורה".

והלב שלה - התרחב מהודיה.

הס קטיגור וקח סניגור!

גדולי ישראל יעתירו בעיצומם של ימי הדין על שמות התורמים מתוך "ספר הזכויות והנחת"

הספר המיוחד יונח מערב ראש השנה ועד מוצאי יום"כ על שולחנם של מרנן ורבנן גדולי ומאורי הדור שליט"א אשר יעמדו ויעתירו ממנו בעד התורמים שיזכו להינצל מכל הצרות ולזכות בשנה טובה לנחת יהודי מכל יוצ"ח

הללו, יעמדו ויעתירו בעד שמות התורמים הכתובים בספר.

באזני רבים מהדהדת קריאת הקודש של מרנן ורבנן גדולי ומאורי הדור שליט"א ובראשם רבינו הגדול מרן הגאון הגדול רבי דב לנדו שליט"א, הזועקים במכתבם על מצב הילדים ועל פעילות הקודש של קרן ההסעות, ואכן, רבים מיראי ה' מזדרזים במיוחד השנה להגיע ליום הדין הקדוש עם אימוץ ילד מילדי "קרן ההסעות", כסנגור עצום שאין בלתו לזכות בדין לשנה טובה ומבורכת להם ובני משפחותיהם, להינצל מכל הצרות ולזכות לנחת יהודי מכל יוצ"ח. כיתוב: "זכות זו תעמוד להם לימי הדין הבעל"ט". ספר הזכויות והנחת המונח על שולחנם של גדולי ישראל

שמו של השותף ושמות בני משפחתו יופיעו בספר הדורות, בפירוט הבקשות והצרכים המפורטים לכל אחד ואחד כפי משאלת ליבו, להינצל מכל הצרות, להיזכר ולהתברך לבריאות ונחת מהילדים, דורות ישרים מבורכים, זיווגים הגונים ופרנסה בנקל.

דאגתם של רבותינו שליט"א לילדי הקירוב הללו, שכל עתידם הרוחני תלוי בהסעה לבית הספר, היא דאגת אב לבנים, ולפיכך כל מי שמסייע להם ושותף להם חביב הוא לפנייהם, להעתיר בעדו בתפילה ובתחנונים שיראה נחת דקדושה מכל יוצ"ח. בשל כך, הספר יונח בכל הימים הקדושים הללו על שולחנם של מרנן ורבנן שליט"א, ובמשך כל הימים הנשגבים

כתבנו בספר חיים טובים: ימים ספורים לפני התקדש ראש השנה, בתקופה של מלחמה איומים קשים, רבים מחפשים זכויות ומליצי יושר כדי להינצל מכל הצרות ולזכות ביום הדין הקדוש. והנה, בימים אלה נערך איסוף שמות התורמים והמאמצים ילד מילדי "קרן ההסעות" העולים על ספר מיוחד – "ספר הזכויות והנחת", אשר לא מש מעיניהם של גדולי ישראל כל יום, מערב ראש השנה ועד מוצאי יום"כ, להיזכר ולהתברך בעיצומם של הימים הקדושים והמסוגלים.

בערב ראש השנה, יעלו ראשי הנהלת קרן ההסעות למעונותיהם של גדולי ומאורי הדור שליט"א ויצגו בפניהם את הספר המלא ובו שמות ובקשות התורמים.

"שיתקבלו תפילותיכם ברצון":

ספר תהילים מהודר עם ברכה אישית מהגה"צ רבי שמעון גלאי שליט"א

מדובר בשיי ייחודי המסמל את גודל ההערכה והשותפות בהצלת נפשות ילדי ישראל. כל מי שיאמץ ילד לקרן ההסעות ויבטיח את המשך מהפכת הקירוב הקדושה – לא רק שיזכה לברכה נדירה וקדושה זו, אלא גם ישתייך לחבורה הנבחרת של יראי ה' ונאמני התורה, שמזכים את ישראל בקיום חינוכי אמיתי.

זהו הזמן להצטרף לקהל יראי ה', לאמץ ילד נוסף ולזכות בברכתו האישית של אחד מצדיקי הדור, לשנה של ישועה, ברכה ונחת מהילדים.

לקראת השנה החדשה, זוכים התורמים והמאמצים ילד בקרן ההסעות למתנה ייחודית ומרגשת: ספר תהילים מהודר בכריכה יוקרתית, עם ברכה נדירה בכתב יד קדשו של הגה"צ רבי שמעון גלאי שליט"א.

הספר המפואר יוענק לכל תורם באופן אישי, בשליח מיוחד עד לביתו, כסגולה להמשך שנה טובה ומבורכת. בתוך הספר תיחרת הברכה שנכתבה על ידי הרב גלאי, ובה נאמר: "ר"ח אלול תשפ"ה. יהי רצון שיתקבלו תפילותיכם ברצון, ותעמוד לכם הזכות הגדולה של החזקת וקירוב ילדי ישראל לתורה. בברכה והערכה רבה, שמעון גלאי".

תפילה נדירה ומסוגלת בשבת האחרונה של השנה

"קרן ההסעות", המחוללת את מהפכת הקירוב הגדולה ביותר בדורנו, מביאה מדי יום עשרות אלפי ילדים מרחבי הארץ לבתי הספר התורניים – ומחזירה אלפי משפחות לשורשים ולשמירת שבת. אבל דווקא עתה, לקראת השנה החדשה, נדרשת הערבות ההדדית: כל מי שיאמץ ילד נוסף ויסייע להביאו לתלמוד תורה – יזכה להיות נכלל בתפילה נשגבה זו.

בקרן ההסעות מדגישים: "זו הזדמנות ייחודית, רגע נדיר שבו גדולי התורה מזכירים שם-שם מול ארון הקודש הפתוח, בערב ראש השנה, בשבת המסוגלת ביותר לתיקון ולישועה. מי לא ירצה להימנות בין אלה ששם מוזכר שם ברגע קדוש זה?"

השבת האחרונה של השנה, ע"פ הספרים הקדושים, נחשבת לשבת מסוגלת במיוחד – שבת שבה ניתן לתקן את כל השנה החולפת ולהכין את הדרך לשנה החדשה בטהרה. השנה, בשבת זו פרשת ניצבים, תתקיים תפילה נדירה ומרגשת של מרנן ורבנן גדולי ומאורי הדור שליט"א לטובת תומכי ושותפי "קרן ההסעות".

במהלך תפילת שחרית של השבת האחרונה, מול ארון הקודש הפתוח, יתפללו גדולי ישראל עבור כל מי שזכה השנה לאמץ ילד בקרן ההסעות, ויזכירו בשמות את התורמים והמסייעים. גדולי הדור יעתירו וישפכו שיח ותחנונים בייחוד על נושא הקרוב כליכך ללב כל הורה – נחת יהודי אמיתי מהילדים, ישועה וחוסן חינוכי בדור מלא אתגרים.

מעט מן האור

"כל הנגזר ונקבע על כל באי עולם
בראש השנה-הנה הכל נחקק, נעשה
ונמשך בשבת שלפניו"
(הבאר מים חיים)

השבת האחרונה שנכל השנה למען ילדי קרן ההסעות!

מאמצים ילד בקרן ההסעות,
ילד שבזכותכם ישמור שבת
הוא ובני ביתו לדורי דורות!

וגדולי ישראל שליט"א יעתירו בעדכם בעת פתיחת
ההיכל בשבת האחרונה של השנה פר' ניצבים
לנחת מהילדים ולשנה טובה ומתוקה!

לא עוצרים את מהפכת התשובה!